

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK I (VI)

WARSZAWA, dnia 3 lipca 1957 r.

Nr 5 (74)

TREŚĆ.

Poz.	Str.	Treść
I. Renty i zaopatrzenia		
30		rowania do pracy oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej 35
31	31	III. Rehabilitacja zawodowa inwalidów i przemysł ortopedyczny
31	31	35 Zarządzenie nr. 9/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 maja 1957 r. w sprawie określenia studiów uprawniających nauczycieli w zakładach szkolenia inwalidów do wyższego uposażenia 36
32	32	IV. Sprawy Ogólno - administracyjne
33	35	36 Zarządzenie nr. 11 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 czerwca 1957 r. w sprawie ograniczenia wydatków administracyjnych - gospodarczych w resorcie pracy i opieki społecznej 36
II. Zatrudnienie		
34		V. Komunikaty
		37 Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim
		38 Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nieopublikowanych w Dzienniku Urzędowym 36
		34 Zarządzenie nr. 13/3 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 czerwca 1957 r. w sprawie trybu kierowania do pracy oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej 35

I. RENTY I ZAOPATRZENIA

30.

PISMO OKÓLNE Nr. 6/1 MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ZARZĄD RENT

z dnia 14 maja 1957 r. Znak: Un-527 — 9/57

w sprawie obliczania podstawy wymiaru renty repatriantom z ZSRR.

1. Obwieszczenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 1 maja 1957 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych (Monitor Polski Nr. 33, poz. 226) ustala w obrotach płatniczych z ZSRR od 1 maja 1957 r. doplate do kursu podstawowego rubla (1 rb = 1 zł) w wysokości 50 gr. przy płatnościach z tytułu emerytur (rent).

2. 1. W związku z obwieszczeniem, o którym mowa w pkt. 1, należy przy obliczaniu podstawy wymiaru renty dla repatriantów z ZSRR przyjmować kurs rubla w relacji 1 rb = 1,50 zł zamiast dotychczasowej relacji 1 rb = 2 zł określonej w § 13 pkt. 1 zarządzenia Nr. 103 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21 października 1956 r. dołączonego do pisma okólnego Nr 22/55 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Zarządu Rent.

2. 2. W tej samej relacji przyjmowany jest kurs rubla także przy przyznawaniu repatriantom zamiast rent radzieckich rent polskich (§ 3.1. pkt. 1 powołanego zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej Nr. 103/56).

3. Kurs rubla w relacji rb = 1,50 zł należy przyjmować w sprawach nowo przyznawanych rent repatriantom z ZSRR, a więc również i w sprawach, w których wnioski o rentę zostały złożone przed datą wydania niniejszego pisma okólnego, a które są w toku załatwienia.

W sprawach już przyznanych i wypłacanych rent w relacji 1 rb = 2 zł wydane będzie oddzielne zarządzenie.

Dyrektor Zarządu Rent: K. Niementowski.

31.

PISMO OKÓLNE Nr. 10/2 MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ZARZĄD RENT

z dnia 31 maja 1957 r. Znak: Uw 550-45/57

w sprawie podwyżki świadczeń rentowych wypłacanych w wysokości zasiłków rodzinnych.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie podwyższenia zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr. 27,

poz. 120) podwyższa zasiłek rodzinny na dwoje dzieci z 145 zł na 165 zł., na troje dzieci z 240 zł na 295 zł., a na każde następne dziecko, poczynając od czwartego ze 100 zł na 150 zł miesięcznie.

2. Wobec podwyższenia zasiłków rodzinnych podlegają takim samym podwyżkom następujące świadczenia rentowe wypłacane w wysokości zasiłków rodzinnych:

a) renty (zaopatrzenia) sieroce oraz dodatki dla dzieci do rent, przyznanych na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r., a wypłacane w wysokości zasiłków rodzinnych w myśl art. 2 i 3 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. Nr 66, poz. 414 z późniejszymi zmianami),

b) dodatki do rent dla dzieci, wnuków i rodzeństwa, wypłacane w wysokości zasiłków rodzinnych w myśl art. 55 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43 poz. 200) oraz w myśl art. 23 i 44 dekretu z 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr. 59 poz. 286).

c) dodatki do rent wypłacane na podstawie art. 6 ustawy z 15 listopada 1956 r. o podwyższeniu i przywróceniu niektórych zaopatrzeń dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. Nr. 56 poz. 255) i art. 5 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zaopatrzeniu ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. z 1956 r. Nr. 59 poz. 287).

3. 1. Podwyżkę dotychczas wypłacanych zasiłków rodzinnych przeprowadzą oddziały wypłaty rent i zaopatrzeń przysiężników rad narodowych od najbliższego terminu płatności renty. Przy wypłacie miesięcznej w nowej wysokości należy równocześnie przekazać wyrównanie od 1 kwietnia 1957 r.

3. 2. Opracowanie wypłaty miesięcznej, dokonanie zapisów na kartach likwidacyjnych, obliczenie części za ilość dni itp. — należy przeprowadzić stosując odpowiednio zasady podane w pkt. 8—9 pisma okólnego Min. P. i O. S. — Zarządu Rent Nr 22/56.

3. 3. O podwyżce zasiłków rodzinnych należy zawiadomić rencistów nadrukami na odwrocie odcinka przekazu pocztowego: „Renta i podwyższony zasiłek rodzinny od 1 kwietnia 57 r.”

4. Na odwrocie sprawozdania z wypłaty rent (formularz POS-R-6) za miesiąc czerwiec i lipiec br. należy podać:

- liczbę rodzin, którym podwyższono zasiłek rodzinny i
- kwotę miesięczną podwyżki (różnicę między kwotą pod-

wyższą a kwotą dotychczas pobieraną) wg poszczególnych symboli rent.

5. Sprawozdanie z wykonania niniejszego zarządzenia należy nadesłać do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej — Zarząd Rent w terminie do dnia 1 sierpnia 1957 r.

Dyrektor Zarządu Rent: K. Niementowski.

32.

PISMO OKÓLNE Nr. 15/3 MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ZARZĄD RENT

z dnia 13 czerwca 1957 r. Znak: Un. 501-3/57

w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr. 32, poz. 139) z dniem 1 kwietnia 1957 r. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej — Zarząd Rent wyjaśnia co następuje:

I. Wyjaśnienia wstępne

1. 1. Powołane w niniejszym piśmie okólnym artykuły oznaczają artykuły ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

1. 2. Z dniem 1 kwietnia 1957 r. tracą moc dotychczasowe przepisy szczególne w sprawie świadczeń emerytalnych górników, wprowadzone uchwałą Nr. 15 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1951 r. w sprawie wysokości świadczeń emerytalnych dla górników, zatrudnionych pod ziemią (Monitor Polski Nr A-5, poz. 64 z późniejszymi zmianami).

1. 3. Renty przyznane na podstawie dotychczasowych przepisów, zwane w dalszym ciągu „rentami z Karty Górnika” (skrót „KG”), są nadal wypłacane z tym, że podwyższa się je do wysokości rent należnych na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (art. 37).

1. 4. Wnioski o renty górnicze zgłoszone przed 1 kwietnia 1957 r. załatwia się wg przepisów dotychczasowych. Wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia 1957 r. załatwia się na zasadach ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (art. 34).

II. Podwyższenie płynnego portfela rent z K. G.

2. 1. Zagadnienie „stary” i „nowy” portfel rentowy przy rentach z Karty Górnika nie istnieje, gdyż art. 37 ustawy przewiduje podwyższenie dotychczas przyznanych rent z K. G. z mocą od 1 kwietnia 1957 r.

2. 2. Podwyżki wypłacanych rent z K. G. należy dokonać w sposób i w myśl wskazówek zawartych w pkt. 3—8 niniejszego pisma okólnego.

3. Oddziały wypłaty rent prezydiów wojewódzkich rad narodowych wysłać do wszystkich rencistów, którym wypłacają renty z K. G. formularze ankiety stanowiącej załącznik do niniejszego pisma okólnego.

4. 1. Otrzymane od rencistów wypełnione formularze ankiet należy traktować jako wnioski o podwyżkę renty. Podwyżki należy dokonać na podstawie akt rentowych w zasadzie jedną decyzją obejmującą wszystkie elementy podwyżki.

4. 2. Oddziały, wypłacające renty z K. G. na obszarze poza województwem katowickim, krakowskim lub okręgiem walbrzyskim prześlą otrzymane od rencistów ankiety do tego oddziału rentowego, który zlecił im wypłatę renty i zatrzymał u siebie akta rentowe.

Jeżeli wyżej wymieniony oddział wypłacający rentę z K. G. posiada akta rentowe, powinien je przesłać razem z ankietą do tego oddziału, który przyznał rentę.

Do ankiet należy dołączyć aprobowaną notatkę, stwierdzającą aktualną wysokość renty wypłacanej od 1 kwietnia 1957 r., z rozbitciem kwoty renty na jej składniki.

Po otrzymaniu ankiety i notatki o wysokości wypłacanej renty Oddział, który zlecił wypłatę renty dokona podwyżki renty i następnie zleci wypłatę podwyższonej renty oddziałowi właściwemu wg aktualnego adresu rencisty zatrzymując u siebie nadal akta rentowe.

5. 1. Zaliczenie rencisty do nowej grupy zarobkowej (art. 7) odpowiadającej dotychczasowej podstawie wymiaru renty (art. 37 ust. 1 pkt 1) jest pierwszą czynnością przy podwyżce rent.

W przypadkach gdy podstawę wymiaru renty ustalono od zarobków z okresu przed 4 stycznia 1953 r. i dotychczas zarobki te nie zostały przeliczone, należy je przeliczyć zgodnie z zasadami ustalonymi w § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 listopada 1956 r. w sprawie obliczenia podstawy wymiaru renty (Dz. U. Nr. 59 poz. 280) patrz również tabela dołączona do okólnika Nr. 59/53).

5. 2. Po zaliczeniu rencisty do odpowiedniej grupy zarobkowej ustala się nową wysokość renty zgodnie z przepisami art. 9 (renta starcza), lub art. 14 (renta inwalidzka).

5. 3. Jeżeli rencista nie pracuje i nie posiada poza rentą dochodu (500 zł miesięcznie lub więcej) z innych źródeł, należy do renty starczej lub inwalidzkiej obliczonej w myśl pkt. 5.2. doliczyć dodatek dla niepracujących (art. 21 ust. 1).

Rencistom, którzy nie nadesłali wypełnionych ankiet, należy podwyższyć rentę tylko przez zaliczenie do nowej grupy zarobkowej i ustalenie wysokości renty w myśl art. 9 lub 14.

5. 4. Przyznanie do rent starczych dodatku za okres pracy ponad 25 lat (art. 21 ust. 2) zależy tylko od okoliczności, że rencista nie pracuje zarobkowo, a obojętne jest to czy ma dochody z innych źródeł.

Dla wymiaru tego dodatku przyjmuje się okresy pracy górniczej równorzędnej i okresy zaliczalne do pracy górniczej, przebyte tak przed jak i po przyznaniu renty.

Jako okres pracy miarodajny do obliczenia wysokości dodatku należy przyjąć okres pracy ustalony w decyzji przyznającej rentę chyba, że rencista wraz z ankietą nadesłał zaświadczenie zakładu pracy, stwierdzające przebycie po przyznaniu renty dalszych okresów pracy górniczej, równorzędnej lub okresów zaliczalnych do pracy górniczej.

5. 5. Jeżeli ustalenie liczby pełnych lat pracy przepracowanych ponad 25 lat wymaga przeprowadzenia dodatkowych dochodzeń, należy wydać decyzję o podwyższeniu renty — bez dodatku za okres pracy ponad 25 lat i co do tego dodatku umieścić w decyzji odpowiedni dopisek informacyjny. Po ukończeniu dochodzeń należy wydać dodatkową decyzję ustalającą wysokość renty wraz z dodatkiem.

5. 6. Jeżeli rencista, mimo że nie pracuje, nie nadesłał wraz z ankietą zaświadczenia, dotyczącego lat pracy po uzyskaniu renty, zaliczenie tych lat może nastąpić tylko w razie zgłoszenia odrębnego wniosku. Podwyższenie renty następuje w takich przypadkach od terminów określonych art. 37 ust. 2 ustawy.

5. 7. Zwraca się uwagę, że górnicza renta starcza i inwalidzka nie może być niższa od stawek, przewidzianych dla I grupy zarobkowej, nie może jednak wraz z dodatkami przekraczać faktycznej podstawy wymiaru renty (art. 9 ust. 3 i art. 16). Jeżeli np. zarobek jako podstawa wymiaru renty wynosił 850 zł, renta wraz z dodatkami nie może przekraczać tej kwoty, chociaż suma renty i 20% podstawy wymiaru jako dodatku dla niepracujących (700+170 zł) wynosiłaby łącznie 870 zł. Renta górnicza nie może przekraczać 1600 zł lub z dodatkiem za odznaczenie 2000 zł.

5. 8 Rencistom górniczym, odznaczonym orderami lub tytułem „Zasłużony Górnika Polskiego Ludowego” (art. 23) przysługuje 250% dodatek do renty. A więc dodatek wypłacany dotychczas górnikom, odznaczonym tytułem „Zasłużony Górnika Polskiego Ludowego”, w wysokości 100% renty, należy od 1 kwietnia 1957 r. podwyższyć do 250% renty.

Z tytułu posiadania orderów lub odznaczeń przysługuje jednak tylko jeden dodatek w wysokości 250% renty.

6. Przypomina się o konieczności podwyższenia dodatków bezradności rencistom otrzymującym rentę z K. G. starczą, inwalidzką lub wdowią, zaliczonym do I grupy inwalidów z kwoty 150 zł do 300 zł miesięcznie (art. 24).

7. 1. Art. 15 ustawy przewiduje podwyższenie renty, jeśli pracownik wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej został zaliczony do I lub II grupy inwalidów. Ponieważ w aktach brak orzeczeń KIZ stwierdzających grupę inwalidztwa należy postępować w sposób określony w pkt. 7.2 i 7.3.

7. 2. Przy przeliczaniu renty inwalidzkiej z tytułu wypadku lub choroby zawodowej należy wymierzyć rentę bez 30% podwyżki z tytułu wypadku.

Rencistów, którzy wskutek wypadku lub choroby zawodowej utracili 80% lub więcej zdolności do pracy należy z urzędu poddać badaniu lekarskiemu i w razie stwierdzenia przez KIZ, że skutki wypadku lub choroby zawodowej uzasadniają zaliczenie rencisty do I lub II grupy inwalidów, podwyższyć rentę o pełne 30% lub odmówić podwyższenia renty, jeżeli KIZ zaliczy rencistę do III grupy inwalidów.

Rencistów, którzy utracili wskutek wypadku lub choroby zawodowej mniej niż 80% zdolności do pracy, nie należy z urzędu poddawać badaniu lekarskiemu, lecz jedynie pouczyć w decyzji, że jeśli wskutek wypadku lub choroby zawodowej stali się całkowicie niezdolni do pracy mogą zgłosić wniosek o poddanie ich badaniu lekarskiemu w celu podwyższenia renty z tytułu wypadku lub choroby zawodowej.

Przyznanie na taki wniosek 30% podwyżki następuje od terminów określonych w art. 37 ust. 2 ustawy, jeżeli KIZ zaliczy rencistę do I lub II gr. inwalidów wskutek następstw wypadku lub choroby zawodowej.

7. 3. Gdyby przeliczona renta bez 30% podwyżki z tytułu wypadku miała być niższa od dotychczasowej ze wzrostem wypadkowym należy płacić rentę w dotychczasowej wysokości.

7. 4. Pracownicy pobierający obok rent górniczych renty wypadkowe przyznane na podstawie przepisów obowiązujących przed 1 lipca 1954 r. zachowują nadal prawo do tych rent (art. 81 ust. 1 i art. 86 ust. 3 dekretu o p. z. e.).

8. 1. Podwyższenie górniczych rent wdowich i sierocych przyznanych przed 1 kwietnia 1957 r. następuje w ten sposób, że oblicza się najpierw rentę, jaka przysługiwałaby pracownikowi w myśl nowej ustawy z zachowaniem jedynie dotychczasowej podstawy wymiaru renty przeliczonej w razie potrzeby (pkt. 5.1), a następnie oblicza się nową rentę wdowią (sierocą) w odpowiednim % nowej renty pracownika. Przy obliczaniu renty pracownika uwzględnia się zarobki ponad 1.600 zł, nie uwzględnia się natomiast dodatków dla niezatrudnionych, za okres pracy ponad 25 lat i za odznaczenia.

8. 2. Dodatek dla nie pracujących do górniczych rent wdowich (art. 22) należy przyznać tylko wówczas, jeżeli wdowa wychowuje dzieci w wieku poniżej 8 lat lub jeżeli ukończyła 55 rok życia. Wdowom nie spełniającym jednego z tych warunków należy wydać najpierw decyzję o podwyższeniu renty i w decyzji tej pouczyć ją o możliwościach otrzymania dodatku dla nie pracujących, gdyby była inwalidą.

8. 3. Sierotom otrzymującym renty z K. G. należy przyznać dodatek dla niezatrudnionych w wysokości dodatku do rent wdowich (art. 37 ust. 1 pkt. 3) bez względu na to, czy osoba, na której utrzymaniu sierota zostaje, jest zatrudniona.

8. 4. Renty przyznane na podstawie dekretu o p. z. e. dla sierot niepełnych pozostałych po pracownikach, którzy w chwili śmierci spełniali warunki do górniczej renty starczej lub inwalidzkiej, należy wymierzyć od dnia 1 kwietnia 1957 r. w wysokości określonej w art. 19 ustawy.

8. 5. Zwraca się uwagę, że w razie zbiegu prawa do dodatku dla nie pracującej wdowy w myśl art. 22 ustawy z prawem do dodatku przysługującego innym niezatrudnionym członkom rodziny w myśl art. 60 dekretu o p. z. e. wypłaca się tylko dodatek przysługujący wdowie; dodatek ten dzieli się między wszystkich uprawnionych członków rodziny, jeżeli nie prowadzą oni wspólnego gospodarstwa domowego. Już wypłacony dodatek z dekretu o p. z. e. należy zaliczyć na poczet kwoty należnej z tytułu nowego dodatku dla wdowy.

8. 6. Renty sieroce przyznane z ubezpieczenia emerytalnego, wypadkowego i brackiego na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r. pozostają bez zmiany.

III. Rozszerzenie zakresu uprawnień do rent górniczych

9. Ustawa wprowadza znaczne rozszerzenie uprawnień do rent górniczych, które omówione są w pkt. 9—13 niniejszego pisma okólnego.

Oprócz osób dotychczas uprawnionych do rent górniczych ustawa przyznaje uprawnienia do rent górniczych następującym kategoriom pracowników:

1) zatrudnionym na powierzchni członkom drużyn ratowniczych i mechanikom sprzętu ratowniczego (art. 2 ust. 1 pkt. 4) — pod warunkami omówionymi w pkt. 14,

2) maszynistom wyciągowym zatrudnionym na wszystkich szybach zjazdowych i wydobywczych, a nie tylko głównych (art. 2 ust. 1 pkt. 5) pod warunkami omówionymi w pkt. 16.

3) sygnalistom zatrudnionym na nadszybiach szybów wydobywczych (art. 2 ust. 1 pkt. 5) pod warunkami omówionymi w pkt. 16,

4) pracownikom dołowym wszystkich nieczynnych kopalń (art. 2 ust. 1 pkt. 6) pod warunkami omówionymi w pkt. 1),

5) zatrudnionym w urzędach górniczych, jeżeli:

a) wykonują czynności inspekcyjno - techniczne w kopalniach i przedsiębiorstwach objętych górniczymi przepisami rentowymi bez obowiązku przepracowania 5 lat pod ziemią, albo w dozorze lub kierownictwie ruchu kopalń (art. 2 ust. 1 pkt. 8) oraz

b) spełniają warunki omówione w pkt. 16,

6) instruktorom P. O. P. w kopalniach, jeżeli:

a) bezpośrednio przed objęciem tych funkcji wykonywali na kopalniach pracę górniczą (art. 2 ust. 2 pkt. 1) oraz

b) spełniają warunki omówione w pkt. 16,

7) zatrudnionym w górniczych szkołach zawodowych i technicznych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika jeżeli:

a) przepracowali 5 lat pod ziemią lub w dozorze albo kierownictwie ruchu kopalń (art. 2 ust. 4 lit. c) — oraz

b) spełniają warunki omówione w pkt. 14,

8) przeniesionym do pracy na stanowiska wymagające kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa we władzach i urzędach centralnych, w instytucjach podporządkowanych tym władzom i urzędów, w wyższym szkolnictwie górniczym oraz w wydawnictwach górniczo - hutniczych, jeżeli przeniesiony pracownik:

a) przepracował w kopalniach lub przedsiębiorstwach określonych w art. 2 ust. 1 pkt. 1—2 co najmniej 5 lat pod ziemią albo w charakterze dozoru ruchu lub kierownictwa ruchu, oraz

b) po dniu objęcia przepisami o rentach górniczych pracowników zakładu, z którego został przeniesiony, pozostawał nadal w zatrudnieniu określonym w art. 2 ust. 2 pkt. 5 ustawy.

9) pracownikom, którzy z pracy górniczej lub równorzędnej przeszli do prac niegórniczych w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia (art. 2 ust. 2 pkt. 6) i spełniają warunki omówione w pkt. 14 i 15,

10) pracownikom kopalń węgla kamiennego i rud cynkowo-olowianych, którzy w dniu objęcia ich przepisami o rentach górniczych (1 stycznia 1951 r.) osiągnęli już 55 lat albo pobierali pensję bracką lub rentę emerytalną, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

a) w okresie od 1 stycznia 1951 r. do 31 marca 1957 r. przepracowali co najmniej 1 rok pod ziemią albo w dozorze lub kierownictwie ruchu,

b) osiągnęli wiek starczy lub stali się inwalidami w czasie pracy górniczej lub równorzędnej oraz

c) przebyli wymagany do renty okres pracy górniczej, równorzędnej lub zaliczalnej do pracy górniczej (art. 29 ust. 1),

11) pracownikom kopalń węgla kamiennego i rud cynkowo-olowianych, którzy w okresie od 1 maja 1948 r. do 31 sierpnia 1948 r. zostali zwolnieni z pracy górniczej (art. 2 ust. 1) w ramach akcji odmladzania załóg za odszkodowaniem, jeżeli pobierają rentę emerytalną lub pensję bracką i w dniu zwolnienia spełniali warunki do górniczej renty starczej lub inwalidzkiej (art. 29 ust. 3 pkt. 1). Patrz również pkt. 17,

12) pracownikom kopalń węgla kamiennego i rud cynkowo-olowianych, którzy w okresie od 30 listopada 1949 r. do 31 grudnia 1950 r. zostali zwolnieni z pracy górniczej (art. 2 ust. 1 pkt. 1—3), jeżeli pobierają rentę emerytalną lub pensję bracką i w dniu zwolnienia spełniali warunki do górniczej renty starczej lub inwalidzkiej (art. 29 ust. 3 pkt. 2).

10. 1. Prawo do górniczej renty inwalidzkiej na podstawie art. 27 ustawy przysługuje pracownikom spoza górnictwa, przedstawicielom organizacji społecznych lub politycznych oraz uczniom, żołnierzom i więźniom, którzy stali się inwalidami:

a) wskutek wypadku, który zdarzył się pod ziemią przy pracy, w wykonywaniu ćwiczeń praktycznych w związku z nauką zawodu lub pełnienia funkcji społecznych albo politycznych,

b) wskutek choroby zawodowej powstałej w czasie pracy, zajęć lub pełnienia funkcji, o których mowa pod lit. a).

10. 2. Prawo, o którym mowa w ust. 1 przysługuje, jeżeli wypadek lub zachorowanie na chorobę zawodową nastąpiły po dniu objęcia przepisami górniczymi pracowników zakładu pracy, w którym zdarzył się wypadek lub zachorowanie na chorobę zawodową (art. 5).

11. Prawo do górniczej renty inwalidzkiej z przyczyny wypadku na podstawie art. 29 ust. 4 przysługuje wszystkim pracownikom, którzy po wyzwoleniu będąc zatrudnieni pod ziemią lub w dozorze albo w kierownictwie ruchu ulegli wypadkom w zatrudnieniu, jeżeli wskutek następstw tych wypadków pobierają renty i wskutek tych następstw zostaną zaliczeni do I lub II grupy inwalidów.

12. Ustawa (art. 10) skracca minimalny okres pracy górniczej, równorzędnej i zaliczalnej do pracy górniczej, uzasadniający prawo do górniczej renty inwalidzkiej do 5 lat z tym jednak, że ten 5-letni okres pracy powinien przypadać na okres ostatnich 10 lat przed ustaniem zatrudnienia.

13. Ustawa (art. 12) rozszerza pojęcie wypadku w zatrudnieniu, obejmując nim wszystkie wypadki pozostające w związku z zatrudnieniem w rozumieniu art. 36 ust. 1 i 2 dekretu o p.z.e. Ustawa obejmuje więc nie tylko wypadki zasze pod ziemią, lecz również wypadki na powierzchni, w drodze do pracy i z pracy oraz przy przechowywaniu, czyszczeniu, naprawie i przenoszeniu narzędzi pracy.

14. Pracownikom wymienionym w pkt. 9. 1, 9. 7 i 9. 9 przysługuje prawo do renty, jeżeli w dniu 1 lipca 1956 r. lub po tej dacie pozostawali w zatrudnieniu określonym w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy. Tym, którzy osiągnęli wiek starczy (55 lat życia) przed dniem 1 lipca 1956 r., prawo do renty starczej przysługuje wówczas, jeżeli w dniu 1 lipca 1956 r. pozostawali w zatrudnieniu określonym w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy.

15. Pracownicy wymienieni w pkt. 9. 9. mają prawo do renty górniczej, jeżeli w dniu 1 lipca 1956 r. wykonywali nadal pracę, do której przeszli w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia, a ponadto jeżeli w dniu 1 lipca 1956 r. nie upłynęło więcej aniżeli 5 lat od dnia przeniesienia ich z pracy górniczej.

Jeżeli pracownik z pracy, do której został przeniesiony przeszedł skolei do innej pracy w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia, to następną pracę należy uważać również za pracę uzasadniającą w myśl art. 2 ust. 2 pkt. 6 prawo do renty górniczej aż do czasu upływu 5 lat od chwili pierwszego przeniesienia.

16. Pracownikom wymienionym w pkt. 9. 2. do 9. 6. przysługuje prawo do renty górniczej, jeżeli pozostawali w zatrudnieniu uzasadniającym prawo do renty górniczej po dniu, od którego został objęty ogół pracowników zatrudnionych w danej gałęzi górnictwa (art. 5 ust. 2 pkt. 1—4) i po tym dniu spełnili warunki do renty górniczej.

17. Pracownicy zwolnieni z pracy w czasie od 1 maja 1948 r. — 31 sierpnia 1948 r. w ramach akcji odmładzania załóg (pkt. 9. 11.) prócz normalnego zaświadczenia z kopalni, w których ostatnio pracowali, powinni przedstawić zaświadczenie wydane przez te kopalnie, że zostali zwolnieni z pracy w ramach akcji odmładzania załogi za odszkodowaniem.

18. Jeżeli w przypadkach wymienionych w pkt. 9—13 odmówiono poprzednio renty górniczej, wydana decyzja odmowna nie stanowi przeszkody do przyznania obecnie renty górniczej. W przypadkach wymienionych w pkt. 9—13 rentę należy przyznać od dnia powstania prawa do renty (art. 14 dekretu o p.z.e.), najwcześniej jednak od dnia 1 kwietnia 1957 r.

19. 1. Prawo do górniczej renty wdowiej po pracownikach wymienionych w pkt. 9. 1., 9. 7. i 9. 9. przysługuje, jeżeli śmierć pracownika nastąpiła po dniu 1 lipca 1956 r., gdyż ci pracownicy dopiero od tego terminu są objęci przepisami o rentach górniczych.

19.2 Prawo do górniczej renty wdowiej, po pracownikach wymienionych w pkt. 9. 2. do 9. 6. i 9. 8. oraz po osobach, wymienionych w pkt. 10 przysługuje, jeżeli śmierć pracownika (osoby) nastąpiła po terminie określonym w art. 5 ust. 2 pkt. 1—4 i ust. 3 ustawy.

20. Prawo do górniczej renty wdowiej po pracownikach wymienionych w art. 29 ust. 1, 3 i 4 ustawy przysługuje wówczas, jeżeli śmierć pracownika nastąpiła po dniu 1 kwietnia 1957 r. t. j. po uzyskaniu przez niego prawa do renty.

21. 1. Jeżeli pracownik, korzystający z przywileju określonego w art. 30 ustawy, po powrocie do pracy pod ziemią po dniu 7 listopada 1955 r. przepracował 1 rok i później przestał pracować, z zaświadczenia pracy musi wyraźnie wynikać przyczyna rozwiązania stosunku zatrudnienia, gdyż zwolnienie na własną prośbę lub dyscyplinarnie powoduje utratę prawa do zaliczenia okresów wymienionych w art. 30 ustawy.

21. 2. Zaliczenie do okresów pracy górniczej okresów zatrudnienia poza górnictwem, o których mowa w art. 30 ustawy, może nastąpić jedynie w przypadkach, w których warunki do przyznania renty górniczej powstały po powrocie do pracy pod ziemią.

Przykład:

Górnik, który przepracował do dnia 31 grudnia 1946 r. 20 lat pod ziemią, w czasie od 1 stycznia 1947 r. do 31 grudnia 1955 r. pracował poza górnictwem i w dniu 1 stycznia 1956 r. wrócił do pracy pod ziemią, gdzie pracował do 31 marca 1957 r. Górnik ten ukończył 55 rok życia w dniu 15 stycznia 1952 r. Nie ma on prawa do górniczej renty starczej, ponieważ w chwili ukończenia 55 roku życia nie wykonywał pracy pod ziemią ani równorzędnej, a w myśl art. 8 ust. 1 pkt. 2 ustawy, ukończenie wieku starczego musi nastąpić w czasie wykonywania tej pracy. Okres pracy poza górnictwem jest jedynie okresem zaliczalnym, a nie pracą górniczą lub równorzędną.

21. 3. Zasadę podaną w pkt. 14.2 należy stosować również do wniosków o renty górnicze, zgłoszonych przed 1 kwietnia 1957 r.

IV. Sprawy górniczych rent inwalidzkich

22. Wyjaśnienia w sprawie orzekania o inwalidztwie dla celów rent górniczych zawiera oddzielne pismo okólne.

23. Dla wydania decyzji w sprawie górniczej renty inwalidzkiej za okres przed 1 kwietnia 1957 r. konieczne jest orzeczenie KIZ ustalające inwalidztwo za ten okres w myśl zasad obowiązujących przed dniem 1 kwietnia 1957 r. (art. 34 ust. 1 i 3).

24. 1. Stosownie do art. 11 ust. 2 lit. b ustawy przy ocenie inwalidztwa osób, które ostatnio wykonywały prace równorzędne, za zawód przyjmuje się prace górnicze wykonywane przed przejściem do prac równorzędnych. Jeżeli jednak pracownik taki (który np. przed laty był sztygarem), uznany przez KIZ za inwalidę III grupy w rozumieniu ustawy wykonuje nadal prace równorzędne, wypłatę górniczej renty inwalidzkiej należy zawiesić (art. 13 ustawy).

24. 2. Dla oceny, czy pracownikowi, o którym mowa w ust. 1, na czas zawieszenia wypłaty renty górniczej przysługuje renta z dekretu o p. z. e., miarodajne są przepisy tego dekretu. Rentę dekretową będzie zatem można przyznać tylko wówczas, kiedy ten pracownik zostanie przez KIZ uznany za niezdolnego do wykonywania zawodu w rozumieniu dekretów o p. z. e. i zaliczony do jednej z grup inwalidów.

Dyrektor Zarządu. (—) K. Niementowski.

33.

PISMO OKÓLNE Nr 14/1

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ZARZĄD KOMISJI LEKARSKICH DO SPRAW INWALIDZTWA I ZATRUDNIENIA

z dnia 13 czerwca 1957 r. Znak Lz. 581-2/57
w sprawie orzekania o inwalidztwie w związku z ustawą
z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym
górników i ich rodzin.

1. 1. Przy określaniu inwalidztwa u osób, które zgłosiły wnioski o górniczą rentę inwalidzką oraz przy kontrolnych badaniach lekarskich osób pobierających górnicze renty inwalidzkie, komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia (KIZ) orzekają w każdym przypadku o zdolności do wykonywania prac górniczych (art. 11 ustawy) i określają w myśl instrukcji Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 grudnia 1955 r. w sprawie zasad zaliczania do jednej z grup inwalidów (z późniejszymi zmianami) — grupę inwalidów.

1. 2. Oprócz orzeczenia, o którym mowa w ust. 1 KIZ wydają również orzeczenie:

a) o istnieniu inwalidztwa w okresie do dnia 1 kwietnia 1957 r. wg zasad dotychczasowych, jeżeli osoba zainteresowana zgłosiła wniosek przed dniem 1 kwietnia 1957 r.

b) o zdolności do wykonywania pracy równorzędnej (art. 2 ust. 2 ustawy) w obecnym zatrudnieniu, jeżeli osoba, która zgłosiła wniosek o rentę jest nadal zatrudniona w pracach równorzędnych.

Dyrektor Zarządu: Dr. med. W. Eychner.

Załącznik do pisma okólnego Nr 15/3 Ministerstwa
Pracy i Opieki Społecznej Zarząd Rent. poz. 32.

POUCZENIE

(odcinek dla rencisty)

Według ostatnio wydanych przepisów ma być przeprowadzona podwyżka rent. W związku z tym prosimy dokładnie odpowiedzieć na wszystkie pytania ankiety, podpisać ją, uzyskać potwierdzenie Rady Narodowej lub Komitetu Blokowego i zwrócić w ciągu 7-miu dni - licząc od daty otrzymania. Jeżeli Obywatel po uzyskaniu renty z Karty Górnika wykonywał jeszcze pracę pod ziemią lub równorzędną a obecnie zaprzestął już wszelkiej pracy zarobkowej - należy nadać zaświadczenie zakładu pracy, stwierdzające okres pracy w górnictwie przepracowane po przyznaniu renty.
U w a g a! Oplatę pocztową za przesyłkę ankiety uiszcza Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

(Tu odciąć i przelać nadawcy)

ANKIETA

ANKIETA		Strona 1
1	Nazwisko i imię rencisty:	
	Dzień, miesiąc, rok urodzenia	
2	Czy Ob. pracuje zarobkowo? Jeśli tak - to gdzie, dokładna nazwa zakładu pracy - spółdzielni	
	Adres zakładu pracy - spółdzielni	
	Z jakim wynagrodzeniem? miesięcznie (bez potrąceń)	
	Praca stała czy dorywcza?	
3	Czy Ob. żona (mąż) posiada lub prowadzi gospodarstwo rolne - ogrodnicze?	
	Jeśli tak - to ile hektarów?	
4	Czy Ob. lub żona (mąż) posiada lub prowadzi zakład rzemieślniczy, handlowy, przemysłowy (np. zakład krawiecki, szewski, stolarski, sklep, kiosk itp.)?	

Rw-54

Adresat:

DRUK - opłacono gotówką

Nr renty:

Strona 2

5	Czy prócz powyższego ma Ob. jeszcze inne źródła dochodu?..... Jeśli tak - to jakie?..... Ile wynosi dochód miesięczny?.....
6	Czy Ob. pobiera więcej niż jedną rentę (zaopatrzenie)? Jeśli tak - to z jakich instytucji?
 Podać wysokość i numer każdej renty (zaopatrzenia).....
7	Prawdziwość powyższych danych stwierdzam pod odpowiedzialnością karną., dnia 195..... r. (podpis rencisty)
8	Komitet Blokowy - Prezydium - Miejskiej - Gromadzkiej Rady Narodowej (niepotrzebne skreślić) w
	stwierdza, że podane odpowiedzi są zgodne z prawdą. Dnia..... (podpis)
	Poświadczenie wolne od opłat Odcisk pieczęci

II. ZATRUDNIENIE

34.

ZARZĄDZENIE Nr 13/3

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 8 czerwca 1957 r. Znak: Zd: 1830/7001

w sprawie trybu kierowania do pracy oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej.

Na podstawie § 12 ust. 1 uchwały Nr 111 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie zatrudnienia oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej i ich materialnego zaopatrzenia (Monitor Polski Nr 25, poz. 176) - zarządza się, co następuje:

§ 1 Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa:

1) o oficerach - należy przez to rozumieć oficerów zawodowych oraz podoficerów nadterminowych zwolnionych w związku ze zmniejszeniem liczebności sił zbrojnych z wojskowej służby zawodowej po dniu 31 marca 1957 r., a posiadających kwalifikacje do podjęcia pracy w zawodach cywilnych,

2) o organach zatrudnienia - należy przez to rozumieć samodzielnie referaty (oddziały) zatrudnienia prezydiów powiatowych lub miejskich rad narodowych,

3) o komisjach - należy przez to rozumieć komisje do spraw zatrudnienia zwolnionych z wojska oficerów, powołane na podstawie ust. 1 i 2 § 10 wymienionej. na wstępie uchwały.

§ 2. 1. Organa zatrudnienia obowiązane są do rezerwowania do dyspozycji komisji wolnych miejsc pracy odpowiednich dla oficerów.

2. W miarę możliwości należy przeznaczać dla oficerów stanowiska pracy o wynagrodzeniu zbliżonym do uposażenia pobieranego w wojsku przed zwolnieniem.

§ 3. W oparciu o decyzje komisji, ujęte w protokołach posiedzeń, organa zatrudnienia wydają oficerom skierowania do pracy, zawierające potwierdzenie zatrudnienia (skierowanie z odpowiedzialnością).

§ 4. 1. W przypadku braku odpowiedniego wolnego miejsca pracy, oficerów nie skierowanych należy zarejestrować w kartotece poszukujących pracy, oznaczając kartę literą „A”.

2. Termin ponownego zgłoszenia się oficerów należy wyznaczyć w porozumieniu z komisją.

§ 5. W przypadku wyczerpania możliwości wyszukania dla zarejestrowanego oficera wolnego miejsca pracy na terenie objętym zasięgiem działania danego organu zatrudnienia, należy poinformować o tym komisję (powiatową, miejską), która zwróci się do komisji wojewódzkiej z prośbą o decyzję w sprawie zatrudnienia oficera na terenie innego powiatu (miasta).

§ 6. Organa zatrudnienia prezydiów wojewódzkich rad narodowych są obowiązane do nadzorowania przebiegu całości akcji zatrudnienia oficerów oraz do udzielania komisjom wojewódzkim informacji o możliwościach zatrudnienia na terenie województwa.

§ 7 1. Korespondencję dotyczącą zatrudnienia oficerów oraz karty rejestracyjne wycofane z czynnej kartoteki i potwierdzenia przyjęcia do pracy należy przechowywać w wydzielonej teczce.

2. Dane o liczbie zatrudnionych oraz pozostających do zatrudnienia oficerów należy umieszczać w sprawozdaniu statystycznym według wzoru Zp 5 w miejscu przeznaczonym na korespondencję.

§ 8. Dobór i kierowanie na przeszkolenie zawodowe oficerów, nie posiadających kwalifikacji do podjęcia pracy w zawodach cywilnych należy zgodnie z § 6 uchwały do zadań wojskowych komendantów wojewódzkich.

§ 9. Tracą moc:

1. zarządzenie Nr 98 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 października 1955 r. w sprawie zatrudnienia oficerów zawodowych zwolnionych ze służby wojskowej oraz podoficerów nadterminowych,

2. zarządzenie Nr 76 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 września 1956 r. w sprawie trybu postępowania komisji dla zatrudnienia oficerów zwolnionych z wojska w zakresie doboru kandydatów na kursy zawodowe.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister:
wz. T. Kochanowicz.

III. REHABILITACJA ZAWODOWA INWALIDÓW I PRZEMYSŁ ORTOPEDYCZNY.

35.

ZARZĄDZENIE Nr 9/1

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 maja 1957 r. Znak: Na 800-5/57

w sprawie określenia studiów uprawniających nauczycieli w zakładach szkolenia inwalidów do wyższego uposażenia.

Na podstawie § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. Nr 26, poz. 103; zm.: 1955 r. Nr 42, poz. 256; 1956 r. Nr 37, poz. 168) zarządza się co następuje:

§ 1. W placówkach szkolenia inwalidów, objętych działaniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. Nr 26 poz. 103; zm.: 1955 r. Nr 42, poz. 256; 1956 r. Nr 37, poz. 168) — mają zastosowanie przepisy wydane przez Ministra Oświaty oraz przez Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego, dotyczące egzaminów oraz zakładów naukowych, których złożenie lub ukończenie jest równoznaczne z ukończeniem średniej szkoły pedagogicznej, Studium Nauczycielskiego lub studiów wyższych, uprawniających do wyższego uposażenia, a mianowicie:

1. przepisy pkt. 1, 2 i 3 Instrukcji nr 14 Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego z dnia 23 czerwca 1955 r. (Nr Gp. — Praw. 6a/166/55) w sprawie wykonania przepisów dotyczących uposażenia nauczycieli i wychowawców;

2. przepisy zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 9 listopada 1956 r. w sprawie studiów uprawniających do wyższego uposażenia (Dz. Urz. Ministerstwa Oświaty Nr 14, poz. 129).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister:
St. Zawadzki

IV. SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE

36.

ZARZĄDZENIE Nr. 11.

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 czerwca 1957 r.

Znak: Pb. 0511-19/57

w sprawie ograniczenia wydatków administracyjno-gospodarczych w resorcie pracy i opieki społecznej.

W wykonaniu zarządzenia Nr 118 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1957 r. w sprawie ograniczenia wydatków administracyjno - gospodarczych — zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządy (Departamenty—Biura) w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej, jednostki budżetowe finansowane z budżetu centralnego (Państwowy Dom dla Weteranów Ruchu Robotniczego, Biuro Akcji Specjalnych i Dom Opieki dla Uchodźców z Grecji w Zgorzelcu) oraz gospodarstwa pomocnicze działające przy wyżej wymienionych jednostkach — przeprowadzą w terminie do końca czerwca 1957 r. szczegółową analizę przewidywanych na rok 1957 wydatków o charakterze administracyjno - gospodarczym pod kątem ograniczenia ich do najniezbędniejszych i uzasadnionych gospodarczo potrzeb.

§ 2. Analizą należy objąć wydatki dotyczące:

1) podróży służbowych, przeniesień, przejazdów miejscowych i kosztów transportu,

2) kosztów utrzymania pomieszczeń, podwórzy, zakupu inwentarza i drobnych narzędzi gospodarczych,

3) remontu inwentarza i pomieszczeń,

4) opłat pocztowych, telefonicznych i telegraficznych oraz kosztów wszelkiego zakupu papieru i druków do użytku biurowego.

§ 3. Uzyskane w wyniku przeprowadzonej analizy oszczędności należy zgłosić Departamentowi Planowania i Budżetu w terminie do dnia 10 lipca 1957 r.

§ 4. Zaleca się Polskiemu Związkowi Głuchych i Polskiemu Związkowi Niewidomych przeprowadzenie analogicznej akcji w zakresie wydatków wymienionych w § 2 i przedłożenie Ministerstwu (Departament Planowania i Budżetu) w terminie do dnia 10 lipca 1957 r. wysokości kwot uzyskanych oszczędności.

§ 5. Zobowiązuje się Dyrektorów: Gabinetu Ministra i Centralnej Księgowości do przeprowadzania kontroli przestrzegania postanowień niniejszego zarządzenia przez jednostki wymienione w § 1.

§ 6. Przypomina się o obowiązku przestrzegania postanowień zawartych w zarządzeniu Nr 22 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 kwietnia 1957 r. w sprawie przestrzegania w roku 1957 gospodarności i przepisów prawa w dysponowaniu finansami społecznymi (Dz. Urz. Min. Pracy i Opieki Społecznej Nr 3, poz. 20).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister: St. Zawadzki.

V. KOMUNIKATY

37.

Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim.

1. Ustawa z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr. 32 poz. 139).

2. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 29 kwietnia 1957 r. zmieniające zarządzenie z dnia 24 sierpnia 1955 r. w sprawie stosowania i trybu dochodzenia kar za naruszenie dyscypliny rozliczeń (Monitor Polski Nr 38 poz. 248).

3. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 6 kwietnia 1957 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej dla małych jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr 40 poz. 256).

4. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 maja 1957 r. w sprawie szczegółowego trybu zgłaszania propozycji pracy dla obywateli szkół podległych Ministerstwu Kultury i Sztuki (Monitor Polski Nr 42 poz. 272).

38

Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nieopublikowanych w Dzienniku Urzędowym.

1. Instrukcja nr 7/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21 maja 1957 r. zmieniająca instrukcję w sprawie organizacji zatrudnienia pensjonariuszy zakładów pomocy społecznej.

2. Zarządzenie nr 16 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1957 r. w sprawie zmiany godzin urzędowania w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

TŁO CZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 36 zł., półroczna 18 zł., kwartalna 9 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto w Narodowym Banku Polskim V. O. M. w Warszawie, konto 1529-91-639 na dochód bz. 24 Dz. 5 R. 19.